

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

*Местото каде ќе дознаеш
што навистина
вреди да се прочита...*

Breaking point

© Pamela Clare, 2011

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2011

Превод Ивана Николовска

Коректура Симона Давкова

Јазична редакција Ана Кулеванова

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Владимир Мирчевски

*Dear members of Sakam Knigi,
thanks for reading my book in Macedonia.
All my best,
Pamela Clare*

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во било која форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

ТОЧКА НА КУЛМИНАЦИЈА

ПАМЕЛА КЛЕР

Автор на повеќе интернационални бестселери

Оваа книга е посветена на илјадниците убиени и исчезнати жени во Циудад Хуарез, Мексико.

Бевте брутално третираны како да не сте воопшто важни, но земјата ги доби вашите солзи, вашата крв, вашите коски и како ваша мајка таа плаче за вашата правда. Нека дојде крај на насилството, а оние кои ги украдоа вашите тела и животи нека платат за сè што направиле.

1

НАТАЛИ БЕНОА ГЛЕДАШЕ како ги одминуваат улиците во Циудад Хуарез преку прозорецот од автобусот и посакуваше возачот да го вклучи климатизерот. Не беше ни пладне, а градот веќе беше како печка. Се чинеше дека дури и палмите се измачуваат на јулската горештина.

„Покрај другите три годишни времиња, зошто мораа да го одберат токму летото за оваа конференција?“ Натали се ладеше со примерок од програмата додека пот ѝ капеше меѓу градите.

„Немој да ми речеш дека ти е топло, chula¹.“ Хоакин Рамирез, најдобриот фотограф на весникот, ѝ се исклешти од другата страна на автобусот со фотоапаратот вперен низ прозорецот. „Не може да е полошо од Њу Орлеанс во лето.“

„Од таму ли сте Вие, госпоѓице Беноа - Њу Орлеанс?“ Енрике Маркез, друг новинар, погледна кон неа. Неговиот шпански акцент направи нејзиното име и родниот град да звучат егзотично.

„Зарем не се забележува од нејзиниот акцент?“ Хоакин ѝ намигна.

¹ Девојка, нагалено

Натали го игнорираше Хоакин, одбивајќи да ја лапне неговата мамка. „Да, господине. Таму сум родена, а пораснав во Гарден Дистрикт.“ Што беше причината поради која немаше акцент, без разлика што мислеа нејзините колеги. „Ја напуштив Луизијана пред многу години и сега живеам во Денвер.“ Се надеваше дека Маркез едноставно ќе остави разговорот да запре тука, но беше речиси сигурна дека нема. Спомни го Њу Орлеанс и луѓето веднаш почнуваат да прашуваат за бурата. Со оглед на тоа што новинарите беа многу пољубопитни од останатите луѓе, Натали претпоставуваше дека следното прашање беше неизбежно.

„Таму ли живеевте за време на ураганот Катрина?“

Натали погледна низ прозорецот, дозволувајќи им на зборовите да излезат без емоција како да не ѝ значат ништо. „Да, господине. Тоа беше тешко време за сите нас. Се преселив во Денвер после тоа.“ Таа не рече ништо во врска со тоа каде била за време на бурата или за тоа што се случило со нејзиниот свршеник и нејзините родители.

„Lo siento. Жал ми е, госпоѓице Беноа.“

„No le gusta hablar de eso“, рече Хоакин нежно.

Натали не зборуваше шпански многу добро, но толку можеше да разбере. И Хоакин беше во право. Таа не сакаше да зборува за тоа. Го остави Њу Орлеанс во минатото за да не мора да зборува за него. Дури и шест години подоцна, сè уште беше премногу болно. Луѓето ѝ велеа да продолжи понатаму, да го преболи тоа, да продолжи со животот. Ох, колку ги мразеше тие зборови! Тоа беше лесно да се каже, но никој не знаеше да ѝ објасни како поточно би требала „да продолжи понатаму“. Тоа што ги изгуби родителите само по себе беше доволно тешко, но тоа што го загуби Беу... Како би можела „да го преболи“ тоа? Како би можела да го заборава човекот кој умре од љубов за неа?

Не е дека се немаше обидено да продолжи. Продавањето на куќата на нејзините родители и преселувањето во Денвер беа големи чекори. После една година престана да го носи свршеничкиот прстен. Беше дури и на неколку состаноци, но ниеден од мажите кои ги запозна, без разлика колку беа интелегентни, љубезни и атрактивни, не успеа да запали искра во неа. Како некој дел во неа да имаше заборавено што се тоа чувства и како се чувствува.

Банамекс. Телкел. МекДоналдс. Лукерна. Пернекс.

Имињата на банки, компании, ресторани и бензински пумпи се менуваа пред нејзините очи без нејзиниот ум да ги регистрира. Она што го забележа беа живите бои на зградите. Силна портокалова. Жива сина. Сочна зелена. Лимонова жолта. И црвена како крв. Насакаде црвена боја.

Натали се пријави за патувањето затоа што сакаше да побегне од канцелариите на весникот на неколку дена. Веќе три години работеше за Денвер Индепендент и се чувствуваше како заглавена во работата. Не дека не си ја сакаше својата работа. Ја сакаше. Да работиш за наградуваниот истражувачки тим, И-Тим, беше сон на секој истражувачки новинар. Но новинарството е професија која носи големи притисоци дури и во најдобрите денови. Па таа сакаше мала промена која ова патување дефинитивно ја нудеше.

Таа и триесет и девет други новинари – најголемиот дел од нив Американци и неколку Мексиканци - утрово ја поминаа границата од Ел Пасо кон Хуарез заради триденвната конференција и тура организирана од страна на Општеството за професионални новинари и американската Влада. Целта на турата беше зближувањето на американските и мексиканските новинари за тие да дознаат повеќе во врска со проблемите кои ги засегаат двете страни, како: имиграцијата, трговијата со дрога и бело робје. Денот го започнаа со појадок во американскиот конзулат. Потоа, под

заштита на дваесеттина вооружени полицајци ги посетија полициската станица, канцелариите во Ел Диарио и локалниот весник каде дупките од куршуми во сидовите ги потсетија колку може да биде опасно новинарството во Мексико.

„А јас мислев дека мојата работа е за никаде“, рече еден од американските новинари, поминувајќи со дланката врз дупките на сидот. Дупките од куршуми и празните бироа на убиените новинари ја замислија и Натали. Најлошото нешто со кое таа се справуваше во еден просечен работен ден беше избувливоста на нејзиниот уредник, но и највисокиот степен на нервоза на Том Трент не би можел да се спореди со овие летечки куршуми.

Сега беа на пат кон прекрасниот историски музеј, а потоа имаа резервиран ручек во хотел со пет ѕвезди. Јасно беше дека мексиканските функционери беа горди на својот град и сакаа да ја истакнат културата и убавината на Хуарез, а не само насилството по кое беше познат. Натали не можеше да ги обвини за тоа. Секоја приказна има најмалку две страни и иако картелите за дрога секогаш беа на насловните страници, повеќето луѓе кои живеат овде едноставно се обидуваа да ги одгледаат своите семејства и да ги живеат своите животи. И покрај бедата и нескротливото насилство, Циудад Хуарез сè уште беше град кој се осмелуваше да се надева.

На улицата надвор, една млада мајка ја туркаше количката со своето бебе. Една продавачка метеше пред продавницата. Двајца тинејџери во бели маици и фармерки поминуваа покрај група убави девојчиња и зјапаа во нив за подобро да ги видат. Девојчињата пак, свесни за вниманието, ги покрија устите со дланките и почнаа да се кикотат. Во близина, двајца постари господи седеа на клупа и разговараа.

Натали забележа дека автобусот запира, но толку беше внесена во глетката што воопшто не забележа

дека нешто не беше во ред. Тинејџерите застаана, а потоа почнаа да трчаат во спротивниот правец. Продавачката ја испушти метлата и влезе во дуќанот. Мајката го грабна детето в раце и побегна, оставајќи ја празната количка зад себе. Двајцата постари мажи паднаа на колена и легнаа зад клупата.

И тогаш Натали ги слушна автоматските пушки. Кршење на стакло. Вресоци. Митралези и рафали.

„¡Madre de Dios!“

„Што по ѓаволите?“

„Натали! Натали, лежи долу!“

Предупредувачкиот извик на Хоакин го пресече шокот и неверувањето на Натали. Таа клекна помеѓу седиштата додека парчиња стакло летаа на сите страни. Погледна во Хоакин кој се имаше доближено до неа и ја почувствува неговата рака врз нејзината додека пулсот ѝ одсвонуваше во ушите.

ГО РАЗБУДИЈА БОЛКА и глад.

На секунда, Зак Мекбрајд помисли дека е назад во Авганистан, дека лежи на планината Хинду Куш со пушка АК-47 закачена на грбот. Ги отвори очите, но виде само црна темнина која го потсети. Не беше во Авганистан. Беше во Мексико. Беше заробеник - со врзани очи и врзан со синџир за сидот. Ја крена главата и сфати дека лежеше на земја свртен на десна страна, без маица, со рацете врзани зад грб и со голата кожа залепена за валканиот под. Устата му беше сува како песок. Зглобовите му беа крвави и со плускавци. Ребрата му беа скршени и го бодеа однатре како нож. Се обиде да се исправи, но не можеше.

По ѓаволите! Беше послаб отколку што мислеше.

² Мајка Богородице

Кога нешто цврсто и со многу нозе помина покрај неговите гради, допирајќи се до нив, адреналинот го натера да се исправи во седечка позиција. Болката која го прободеше го натера да испушти лелек низ стегнати заби. Тој не се плашеше од глувци и пајаци, но тие не беа единствените суштества со него внатре. Еднаш, еден од Зетите му ги одврза очите и тој виде скорпии. И последната проклета работа која му требаше сега беше убод од скорпија. Го потпре рамото на сидот и го почувствува ладниот синџир на грбот. Срцето силно му чукаше поради недостатокот на сон и дехидрацијата, а гладот му предизвикуваше вртоглавици. Колку долго беше овде? Пет дена? Не, шест. И каде поточно се наоѓаше? Некаде помеѓу Хуарез и пеклот.

Му даваа вода и храна само толку колку да го одржат во живот. Гладот и жедта се мешаа со болката и му го отежнуваа спиењето. Само еднаш во животот се имаше чувствувано вака физички беспомошен. Само што тогаш беше уште полошо.

Ако преживее, ако успее да се извлече од ова жив, имаше намера да ја најде Жизела и да ја убие - или барем да ја стави зад решетки. Малата мексиканска кучка, агент на Интерпол, го намести, го предаде на Зетите. Таа знаеше што ќе му се случи - Зетите беа познати по својата бруталност - но и покрај тоа го предаде и тоа со насмевка на нејзините лажливи усни.

Барем не спиеше со неа, другарче.

Да, добро, можеше да се чувствува добро барем во врска со тоа. Ќе беше прилично лошо ако сега го чувствуваше нејзиниот вкус на усните, знаејќи дека таа е одговорна за ова што му се случува. Многу одамна си имаше поставено правило никогаш да не спие со жените со кои е на некаква задача, па и покрај нејзината упорност да го натера да го прекрши тоа правило, тој успеа да си го задржи стапот во гаќи.

По ѓаволите, би требало тоа да ти го изгравират на надгробната плоча, Мекбрајд.

Ако воопшто има надгробна плоча. Ќе му направат ли плоча ако немаат тело да го закопаат? Беше прилично сигурен дека наскоро неговото тело ќе биде расфрлано низ пустината на мали делчиња. За година, две, некој ќе пронајде некоја изгниена коска и ќе се прашува од што е. Никој никогаш нема со сигурност да знае што му се случило. А покрај тоа, кој би можел нему да му направи плоча или гроб? Неговите пријатели командири? Чичко Сем? Неговите најдобри пријатели беа мртви. И мајка му исто така одамна ја немаше. Немаше разговарано со татко му од погребот на мајка му, од пред четири години. И немаше никој друг во неговиот живот - ниту девојка, ниту жена, ниту деца.

Ти си популарен тип, Мекбрајд.

Тој отсекогаш мислеше дека еден ден ќе се ожени и ќе ја има таа работа со семејството. Замислуваше убава жена, неколку деца, куќа близу океанот. Но животот тргна во друг правец. Запозна многу девојки на факултет, но ниту една не му го задржа вниманието. А потоа една расправија со татко му го испрати во морнарицата. Единствените жени на кои налетуваше за време на кратките отсуства од SEAL³ тренинзите беа „професионалките“ и оние кои беа очајни да се омажат со SEAL маринец, па ги ширеа нозете за секоја „жаба“ која ја сретнуваа. Наречете го чуден, но нему никогаш не му се допаѓаше идејата да биде искористуван или да плаќа за секс. Тој сакаше жена која ќе го сака заради она што е, а не заради значката SEAL. Но војната му го попречи патот и никогаш не ја најде.

³ SEAL - Sea, Air, Land (Член на американска воена специјална единица)

Нешто го стегна во градите, бран на покајување помина низ него. Сожалување за самиот себе? Не. Тој ги направи своите избори. Го направи она што сметаше дека беше правилно. И иако животот не одеше онака како што тој некогаш се надеваше, вака беше подобро. Тој беше сведок, виде што им се случи на жените и децата чиешто сопрузи и татковци беа убиени во акцијата. Тој барем не остави вдовица и деца кои ќе плачат поради него.

Добро, значи нема надгробна плоча.

Мајк, Крис, Брајан и Џими беа под бел мермер во Арлингтон, но Зак ќе биде во пустина и под отворено небо. Тоа беше во ред. Тој ја сакаше пустината. А и да не ја сакаше, тоа немаше да направи ни еден проклет процент разлика кога ќе биде мртов. Што ќе биде скоро ако не успее да најде начин за да се извлече од ова. Не дека се плашеше од смртта. Знаеше дека неговата професија еден ден ќе му го донесе крајот. Всушност, еден дел од него ги броеше часовите до тој ден. Но не сè уште. И не на овој начин.

Тој беше на раб на завршување на неговата тајна операција кога Жизела му се јави и побара да се сретне со неа во еден ноќен клуб во центарот на Хуарез. Таа тврдеше дека има витална информација за апсењето на Артуро Цезар Карденас, главниот на Зетите кој беше баран во Америка за убиства на Американци и други криминални активности. Па Зак го грабна пиштолот и лажниот пасош - тој никогаш не носеше вистински документи за идентификација кои би можеле да откријат дека е на тајна мисија - и се упати директно кон клубот каде ја најде Жизела. Таа му нарача Кока Кола, седна со него на маса близу задниот излез и почна да му раскажува нешто во врска со украдена пратка на кокаин. И тогаш...

И тогаш – ништо!

Во пијалакот имаше дрога. Зак се разбуди овде, без пиштол и паричник, опколен со разбеснети Зети кои

бараа да дознаат за кого работи и каде го сокрил кокаинот. Зак не можеше да го одговори првото прашање, бидејќи тоа ќе ја загрози неговата операција и ќе доведеше повеќе животи во ризик. А второто не можеше да го одговори затоа што немаше украдено никаков кокаин и немаше поим каде се наоѓаше истиот. Неговото одбивање да зборува само уште повеќе ги разлуту Зетите.

Па тие доведоа специјалист - човек кој знае како да предизвика неверојатна болка без да ги убие жртвите. Електричните шокови беа негова област на експертиза. Тој веќе два дена работеше на Зак, но сè уште немаше никаков напредок. Успеа да го онесвести Зак. Го натера да си го гризе јазикот за да не вреска. Го натера да посака да плаче како бебе. Но не го натера да зборува. За тоа Зак требаше да му биде благодарен на ПИИБ тренингот - Преживување, Избегнување, Истрајност и Бегство. Целта на тренингот беше да им помогне на SEAL војниците да преживеат во редовите на непријателот и сега за него беше како пратен од Бога. Иако веќе не беше дел од армијата, тој инстинктивно се врати на тренингот и тивко рецитираше делови од воениот кодекс, користејќи го за да остане силен.

Јас сум Американец, се борам за воените сили кои ја штитат мојата земја и нашиот начин на живот. Подготвен сум да го дадам животот за нејзина одбрана... Никогаш нема да се предадам... Ако сум заробен, ќе бидам истраен до последен здив... Ќе избегнувам одговарање на прашања додека сум способен... Ќе дадам сè од себе за да побегнам...

Со оглед на тоа колку беше слаб, немаше никаква шанса за бегство. Тоа значеше дека му останува само една работа - да успее да ја одржи контролата врз својот ум додека неговото тело не се предаде и да умре како што требаше да умре пред шест години.

Убиен на должност. Тоа добро звучеше.

Чудно е дури и да се помисли на тоа дека постоеше време кога тој сакаше да тргне низ излезот на кукавиците. Дојде дома од војната и сакаше да се врати на нормалниот цивилен живот. Но тогаш почнаа кошмарите. Докторите рекоа дека се работи за пост-траумска депресија, но сите нивни одговори беа во форма на пилули. Морнарицата му закачи медал на градите и го нарече херој. Но кај него немаше ништо херојско. Тој се врати од Авганистан, а неговите луѓе не се вратија. Конечно, се предаде на пиене и секојпат завршуваше со пиштолот во својата уста. Но не можеше да го направи тоа. Како би можел да се соочи со Мајк, Крис, Брајан и Џими ако извршеше самоубиство?

Сега барем, кога ќе ги сретне нема да мора да се чувствува засрамено.

Смеа дојде до неговата ќелија, гласови се приближуваа, тешки чизми. Зак се згрчи, стомакот му се стегна и грлото почна да му се крева нагоре. Тие повторно доаѓаа по него. Исусе!

Зеде длабоко воздух, онолку колку што дозволуваа неговите скршени ребра и ја голтна паниката заедно со онаа малку плунка која му беше останата во устата. Јас сум Американец, се борам за воените сили кои ја штитат мојата земја и нашиот начин на живот. Подготвен сум да го дадам животот за нејзина одбрана. Никогаш нема да се предадам.

„PADRE NUESTRO QUE estás en los cielos, santificado sea tu Nombre.“

Натали погледна десно од себе каде Маркез клечеше зад седиштата со затворени очи и се молеше со растреперени раце. Едвај ја слушаше неговата молитва од срцето кое ѝ одзвонуваше во ушите. Не го разбираше целосно, но ја препозна молитвата и почна во

себе да ги изговара англиските зборови од истата паралелно со него.

„...да дојде царството Твое, да биде волјата Твоја, како на небесата така и на земјата.“

Вратите од автобусот експлодираа на милион парчиња стакло. Тројца вооружени мажи во темни воени униформи се качија по скалите со пиштоли во рака и автоматски пушки на нивните рамена. Едниот застана до возачот кој молеше за живот и со еден истрел ја обои целата шофершајбна во црвена боја.

Вресоци. Црни чизми. Уште еден истрел. Маркез почна побрзо да се моли, со треперлив глас. „Dios hoy el pan de este día y perdona nuestras deudas como nosotros perdonamos nuestros dueños.“

Тогаш Натали слушна механички клик и зуење на фотоапаратот на Хоакин. Ја пушти неговата рака и го закопа лицето во дланките. Апаратот беше насочен кон напаѓачите. Му шепна, „Хоакин, не. Ќе нè убијат...“

Чизмите беа поблиску. Хоакин продолжуваше да фотографира. Клик. Клик. Клик.

„¡No! Por favor, no...“ Не, ве молам, немојте...

Бам! Вресоци. И Натали сфати. Тие ги убиваа Мексиканците во автобусот, но ги оставаа Американците живи.

Бам! Бам!

Таа погледна кон Хоакин, неговата темна коса, неговите темни очи, кафена кожа. Срцето ѝ се замрзна од страв за него. Тие ќе помислат дека Хоакин е Мексиканец. И ќе го убијат.

Бам! Бам! Бам!

Крв течеше по подот, се лееше под седиштата, целиот воздух смрдеше од неа. Бам! Бам!

„Y no nos dejes caer en la tentación sino que líbranos del malo. Amen.“ Маркез ги отвори очите, го пресретна погледот на Натали. „Жал ми е, госпоѓице Беноа.“

И мажите беа тука. Со капки пот кои се слеаа по неговите слепоочници, Маркез погледна во лицето на својот убиец и ги залепи усните за крстот кој го држеше во рака.

„Не, немојте...!“ извика Натали. Бам! Мртвото тело падна назад со благо подотворени очи и крв која се слеваше од дупката во неговото чело.

Без размислување, Натали се фрли врз Хоакин, заштитивајќи го неговото тело со своето и борејќи се за правилните зборови. „Él no es mexicano! Él es americano! Тој не е Мексиканец! Тој е американски граѓанин!“

Ладни кафени очи - очи на убиец - ја гледаа како да се забавуваа и насмевка се рашири на лицето кое беше премногу младо за да биде толку сурово. Потоа тинејџерот целат им довикна нешто на своите пријатели убијци и тие почнаа да се смеат на глас. Хоакин ги обви рацете околу неа и ја повлече силно. „Натали, престани! Не прави го ова!“

Младиот целат ја крена раката.

„Тој е Американец!“ викна Натали. „Es americano! Тој е...“ Тогаш сфати дека пиштолот беше насочен кон неа. Здивот ѝ застана во грлото.

Ќе те убие, девојко.

Се запраша колку ќе биде болно, а потоа остана без воздух кога го почувствува пиштолот на својата слепоочница. Мислеше дека главата ќе ѝ експлодира. Заслепена од болка, почувствува како груби раце ја извлекуваат од Хоакин кој се бореше за да ја задржи и врескаше шпански зборови кои таа не ги разбираше. Направи напор да ја крене главата и погледна кон човекот кој целеше со пиштолот кон Хоакин. „Хоакин!“

Бам!

И знаеше дека е мртов.

2

НАТАЛИ СЕ БОРЕШЕ за воздух во темнината, срцето ѝ чукаше толку силно што секој удар ја болеше и се чинеше дека воздухот не стигнува до нејзините бели дробови. Мораше да се извлече оттаму. Мораше да се извлече!

Господе, те молам помогни ми! Некој нека ми помогне!

Можеби само ги помисли зборовите или ги кажа на глас, не беше сигурна. Но никој не дојде на помош. Се обидувааше да се преврти, да се ослободи, очајна за воздух, но багажникот беше премногу мал. Борейќи се за воздух, ги крена врзаните раце нагоре и сфати дека капакот од багажникот е на само неколку сантиметри од нејзиното лице.

Како да беше закопана жива.

Врсокот ѝ застапа во грлото, паниката ја полу-дуваше додека со сета сила удираше со рацете и нозете во обид да го отвори багажникот. Тој не се поместуваше.

За кратко, таа беше назад во болницата во Њу Орлеанс со бурата која беснее надвор.

Дојди види, драга. Тие и онака веќе умираа, сите тие. Јас само им го олеснив тоа. Ајде сега влезе внатре. Ајде!

Не! Не смееш да ме затвориш внатре. Ке се задушам!

Молчи! Имај убаво смрт, мирна смрт.

Темнина. Студ. Без воздух. Бескрајната бура.

Возилото остро сврте на свиок удирајќи ја Натали на едната страна и враќајќи ја во клаустрофобичната реалност на багажникот која толку потсетуваше на онаа од минатото кога беше затворена во мртвечница за време на бурата.

Хоакин беше мртов. Мртов како и многу други. Маркез, Ана Летисија, Исидоро, Серхио. Сите мртви. А таа беше заробенник на луѓето кои ги убија. Ох, Господе. Што планираа да ѝ направат?

Полицијата во Ел Пасо зборуваше за ваквите случаи уште првиот ден - нерешени убиства на млади жени и девојки во Хуарез. Стотици, илјадници исчезнати жени, а оние чии тела биле пронајдени биле сексуално малтретирани до смрт. Полицијата на почетокот мислела дека се работи за сериски убиец. Но сега, години подоцна, веќе беше јасно дека силувањата и убиствата се само дел од насилствата, трговијата со бело робје, бандите, картелите за дрога и сериските убијци од двете страни на границата чии жртви се младите жени кои доаѓаат во Хуарез во потрага по работа. За време на семинарот им покажуваа фотографии од некои од жртвите, млади жени, голи и мртви во пустината, во канти за ѓубре и на сред улица.

Одеднаш на Натали повторно ѝ стана тешко да дојде до воздух, но овој пат не поради клаустрофобијата туку поради чистиот терор и страв. Силно ги затвори очите во обид да ги тргне неподносливите слики од главата. Тагата која ја чувствувааше за тие жени сега се претвори во страв за она што би можело

да ѝ се случи нејзе. Дали тоа планираа да ѝ го направат овие луѓе?

Не сакам да умрам така. Не така.

Таа не сакаше воопшто да умре.

Можеби ја земаа заради пари. Таа сепак беше американски државјанин после сè и знаеја дека е новинар. Можеби сакаа пари. Ох, Господе, се надеваше дека ја зеле заради пари.

Господе, помогни ми!

Толку беше топло... устата ѝ беше сува од жештината и клаустрофобијата... или тоа беше поради стравот? Мораше да излезе оттаму. Мораа веднаш да го отворат багажникот. Само што...

Што планираа да ѝ направат откако ќе го отворат?

Колата наеднаш запре, а потоа повторно забрза. Мажите викаа, пукаа и Натали потскокнуваше на секој ужасен звук. Што се случуваше? Дали некој ги бркаше? Дали некој тргна по нив за да ја ослободи? Што ако има престрелка и некој не сакајќи погоди во багажникот?

Таа го задржа здивот и концентрирано слушаше, очајно надевајќи се дека ќе чуе сирени. Уште извици. Уште пукотници. И потоа пеење.

Но не и сирени.

И тогаш ѝ текна. Никој не ги бркаше. Тие славеа.

После сите убиства, после целата болка која ја создадоа, после целиот страв кој го предизвикаа на улицата – тие направија масакр и сега славеа.

Какви луѓе можеа да уживаат во такво убивање?

Не, не луѓе. Тие беа чудовишта.

А таа беше нивни затвореник.

ЗАК ЛЕЖЕШЕ НА СТРАНА и повеќе не беше способен за да се грижи за проклетите скорпии. Неговото тело неконтролирано се тресеше од шокот.

Кожата му беше изгорена, изгледаше како да се стеснува и лепи за коските, секој нервен завршеток му гореше. Грлото му беше раздразнето од викање - или како и да се нарекува тој звук кога возрасен маж се обидува да вреска преку стегнати заби. И порано бил прегладнуван, жеден, претепуван, но ништо не можеше да се спореди со ова.

Како беше она, како велеше Џими пред заминување во борба?

Хока хеј! Денес е добар ден за умирање!

Денес беше добар ден за умирање. И вчера беше добар ден, исто така. Завчера ќе беше уште подобар, немаше да мора да ги трпи сите тортури низ кои помина во овие два-три дена.

Престани да цимолиш, Мекбрајд. Патетичен си! Станувај на нозе!

„Хооја!“ Зак одговори на глас и ја крена главата пред да сфати дека гласот кој го слушна дојде од неговиот ум. Се губеше. Удри во сидот - силно. Време за одмор. Му требаше одмор. Ги затвори очите иако веќе му беа врзани и потона.

Џек и Џил тргнаа по брдо да донесат вода брзо.

Џек падна на глава, ја скрши круната убаво.

И кутрата Џил дама, мораше да носи вода сама.

Натали ја гризеше траката со која ѝ беа врзани рацете и си пееше детски песнички за да ја држи паниката под контрола. Плукна парче од селотејпот кој го откина и повторно почна да гризе. Траката беше толку дебела и цврста што мислеше дека по прво ќе ѝ паднат забите наместо да се скине. Не дека имаше што да прави со рацете откако ќе се ослободи. Мажите беа во голем број и имаа пиштоли.

Џек падна на глава, ја скрши круната убаво.

И кутрата Џил дама, мораше да носи вода сама.

Не можеше да се сети на остатокот од песната. Плукна уште едно парче од траката, а потоа почна да ги врти дланките, бидејќи виде дека траката имаше

попуштено. Гризна уште еднаш, повлече со рацете на двете спротивни страни и тие конечно беа слободни. Потоа, внимателно за да не удри во нешто и да крене врева, полека ги крена колената кон градите за да ја дофати траката со која ѝ беа врзани ножните зглобови. Потешко беше да се маневрира, но некако успеа да го најде завршетокот на селотејпот и го повлече со ноктите.

Некое време само лежеше во мракот и се обидувааше да дише.

Беше жедна, толку жедна... жештината беше неподнослива. Немаше претстава колку часа поминале. Каде и да ја носеа, тоа сигурно беше некое место многу далеку од градот каде што полицијата нема да може да ја најде. Ако воопшто ја бараше.

Џек биди внимателен,

Џек биди брз,

Џек скокни прв.

Посегна во темнината за да најде нешто што би можела да го употреби како оружје. Пар чизми. Жица. Кутија куршуми. Ролна дебел селотејп. Нешто ладно и цврсто – дигалка за менување гума? Не, премногу беше кратко за да биде дигалка. Имаше дупки од двете страни како да беше некаков клуч за шрафење. Можеби беше некаква продолжена цевка за пиштол.

Ја стегна раката околу него. Колата забави, сврте, а потоа застана. Гласна музика. Машки гласови. Рафал од автоматско оружје.

Ох, Господе. Длабоко зеде воздух за да се смири и почувствува грч во стомакот.

Вратите се отвораа и затвораа, се слушаа чекори од тешките чизми од сите страни. Натали ја стегна металната шипка, се сврте на грб и секој мускул во нејзиното тело се стегна.

Клучот тропна додека влегуваше во бравата од багажникот и капакот се отвори.

Светлината ѝ ги заслепи очите, но таа сепак скокна надвор, клоцајќи со двете нозе. Целиот гнев, бес и страв што се собираа во неа со часови сега се истураа во удари и испушти задушен плач кој повеќе личеше на животински отколку на човечки крик. Задишана, се најде долу на колена со шипката сè уште во раце. Четворица мажи набљудуваа од безбедна далечина со автоматски пушки на рамената. Изгледаа како да им беше забавно. Друг маж – оној кој ги уби Маркез и Хоакин – стоеше над неа, стенкаше и го стегаше раскрварениот нос. Таа глетка ја задоволи барем на кратко. Тогаш, најстариот од нив, човекот со густы мустаки и чудна тетоважа со скелет на рамото, почна да се смее. Им кажа на другите нешто на шпански и тие исто така почнаа да се смеат. Сите освен оној со скршениот нос.

Најстариот покажа кон неа. „Дојдете, señorita.“

А што друго можеше да прави? Да влезе повторно во багажникот и да се затвори внатре? Натали тргна кон него со шипката стегната во рака и го почувствува слабото ветре како контраст на недостатокот на воздух и горештината во багажникот. Нозете ѝ се тресеа додека ја примаше глетката околу себе, се наоѓаа во центарот на некој стар, запуштен град. Од нејзината десна страна имаше распадната стара црква со сателитска чинија на кровот. На левата страна имаше куќа од црвени цигли без прозорци. Наоколу имаше други стари куќи, распаднати и претворени во прашина. Кактуси. И до каде што ти гледаа очите ништо друго освен бескрајна пустина.

Морници ѝ поминаа низ ’рбетот. Овде немаше никој кој можеше да ѝ помогне, немаше каде да се бега.

Погледна во најстариот човек кој најверојатно беше водач на групата, но тој како да ја соблекуваше со поглед. Сега сите зјапаа во неа и нивното воодушевување се претвори во нешто помрачно. Зборуваа

меѓусебно, зјапаа во нејзините гради, се смееја и одвратно мрдаа со колковите.

Натали направи еден чекор наназад и се удри во колата.

Не им дозволувај да видат колку си исплашена, девојко.

Ја крена брадата. „M-me llamo Natalie Benoit. Soy periodista. Mi periódico Denver Independent le pagará...“ Можеби ако им каже дека нејзиниот весник беше подготвен да плати за неа... Ударот ја фати неподготвена, ја фрли на земја и шипката летна од нејзините раце.

„¡Putá estúpida!“⁴ Оној со скршениот нос зјапаше во неа, а потоа го фрли пиштолот настрана и со крвавите прсти посегна кон својот патент. Човекот со тетоважата му викна нешто, го турна и почнаа да се караат, а зборовите им беа премногу брзи за Натали да може да ги разбере.

Ра-та-та-та-та!

Ненадејниот рафал ја натера Натали да скокне. Од кај црквата дојде глас на човек кој ги замолкна сите други. Двајцата кои се караа изгледаа речиси преплашено. На влезот од црквата стоеше човек со автоматска пушка. Висок и страшен со голема лузна на брадата кон десниот образ, како некој да се обидел да му го пресече грлото, но не успеал, па сега устата му беше висната на десната страна. Ја гледаше со ладни, кафени очи, а потоа фрли лисици и мавна со главата кон неа.

Зборовите почнаа да излетуваат од нејзината уста. „Ве молам пуштете ме! Не знам кои сте ниту што сакате, но мојот весник ќе плати за да се вратам дома жива. Ве молам јавете им се! Mi periódico pagará dinero para mí—mucho dinero.“

Но никој не ја слушаше.

⁴ Глупава курва

За секунда, нејзините зглобови беа врзани и ја влечеа и туркаа по песокот кон колибата. Едниот ја отвори вратата, а човекот со тетоважата ја турна внатре.

Тоа беше затвор – или тие го имаа претворено во затвор. Имаше три ќелии кои најверојатно некогаш биле штали за коњи. Подот беше речиси прекриен со измет од глувци и пајажини. И нешто претрча пред нејзините стапала.

Скорпија.

Стомакот ѝ се згрчи.

Ја отворија првата ќелија – темна просторија без прозорци, помала од нејзиниот плакар дома и затворена со врата од решетки.

Молчи! Имај убава смрт, мирна смрт.

„Ве молам не ме ставајте тука! Ве молам немојте!“ Срцето ѝ тропаше како лудо, паниката ја гушеше. Додека ја затвораа вратата зад неа и ја оставаа сама во мртвата темнина, се слушна себеси како извикува, „Не!“

ПРВИОТ ВРЕСОК БЕШЕ оној кој го разбуди. Тоа беше вресок на жена која се обидува да преживее. По некое време таа проговори и нејзиниот глас беше нежен, млад, женствен, а акцентот дефинитивно од Њу Орлеанс.

Натали Беноа беше нејзиното име и таа беше она што Зетите најмногу го мразеа после чесните полицајци и војниците – таа беше новинар.

Зак се исправи за подобро да ги чуе Зетите чии гласови не ги препознаваше – некои нови – се шегуваа во врска со тоа дека ќе ја силуваат. Не се шегуваа, го знаеше тоа многу добро, смеата им беше исполнета со вистински копнеж. А таа, наместо да плаче и да моли за својот живот, се обиде да се ценка за да се извлече

од ситуацијата. Или беше премногу храбра или немаше разбрано ниту збор од тоа што го зборуваа. Со оглед на тоа што ни самата не зборуваше добро шпански, тој претпоставуваше дека беше второто.

Потоа едно од копилињата ја удри – и тоа прилично силно според звукот – и двајца од нив почнаа да се караат. „¡La putita me rompió la nariz!“ Малата курва ми го скрши носот.

Зак беше фасциниран. Браво за неа.

„¡Deja tu verga en los pantalones o te corto los cojones! El Jefe la quiere para sí mismo—sin violación.“ Задржи си го стапот во пантолоните или ќе ти ги пресекам јајцата. Шефот ја сака за себе – недопрена.

Зборовите го погодија Зак директно во градите.

Ако Карденас ја сакаше за свој личен сексуален роб, тоа беше исто како да ја сакаше мртва. Рафал ја запре расправијата. *Не знам кои сте ниту што сакате, но мојот весник ќе плати за да се вратам дома жива. Ве молам јавете им се! Mi periódico pagará dinero para mí—mucho dinero.*

Нејзината наивност беше болна за слушање. Очигледно уште не ѝ беше јасно дека животот за неа беше завршен. Во секој случај, мажите веќе не ја слушаа и зборуваа за тоа што се надеваат дека ќе ѝ прави Карденас кога ќе дојде до неа. Желудникот на Зак сè повеќе се крвеше со секој брутален и живописен опис.

Карденас беше познат по измачувањето жени. Зак имаше слушнато дека тој жртвувал жени во чест на Санта Муерте – светица на наркодилерите – како благодарност за нивниот успех во војните помеѓу картелите. Самата помисла дека Зак беше толку блиску до неговото затворање, до крајот на неговиот терор беше...

Жизела требаше да биде во ќелија, не Натали, која и да беше таа. *Ве молам не ме ставајте тука! Ве молам немојте!*

Таа стана речиси хистерична во моментот кога ја внесоа и со причина, бидејќи ова гнасно, мрачно место најверојатно беше полошо од нејзините најтемни кошмари.

Сега беше во ќелијата до него, ги делеше само еден сид од стари цигли. Според она што можеше да го чуе, таа хипервентилираше, дишењето ѝ беше брзо и кратко. Му се чинеше како да слуша зборови од молитва.

Жал ми е, ангелу, но Господ изгледа зел слободни денови неделва.

Тогаш сфати дека таа не се молеше. Таа рецитираше детски песнички. „На пазар, на пазар, да купам... да купам голема, дебела свиња.“ Гласот ѝ беше немирен и очигледно не можеше да се сети на зборовите. „Повторно дома, повторно дома... сакам да одам дома... циги циг циг.“

Тоа беше толку слатко што го погоди Зак во стомакот како вистински удар. Ја залепи главата на сидот, безнадежноста на нејзината ситуација го убиваше.

Таа можеби немаше да биде овде ако ти си ја завршеше работата.

Мажите како него требаше да ги запрат мажите како Карденас и неговите Зети. Требаше да не дозволат тие да повредуваат невини луѓе. Но наместо да го отстрани Карденас, Зак сега имаше седиште во прв ред додека Карденас ја силува и измачува оваа девојка.

Кучкин син! По ѓволите!

Зак воопшто не забележа дека се обидува да се ослободи од синцирите додека рацете не му станаа водени од мешавина на пот, крв и пукнати плускавци.

Кого се обидуваш да залажеш, човеку? Не можеш да ја спасиш. Не можеш ни самиот да се спасиш.

Не, не можеше. Но можеше да ѝ даде до знаење дека не беше сама.

Подголтна, а потоа зеде воздух длабоко и се згрчи од болката која му ја задаваа скршените ребра. „Натали? Ме слушаш? Јас сум... Зак.“

3

ЗА СЕКУНДА, НАТАЛИ помисли дека си го замисли гласот.

Прибери се, девојко. Клекна потпрена на петиците и се фати за металните решетки. Телото ѝ се тресеше, а погледот ѝ беше вперен во подот. Иако беше темно, таа сакаше да биде сигурна дека немаше некое суштество со осум нозе блиску до неа.

Потоа повторно го слушна – машки глас, длабок и зарипнат, ѝ зборуваше некаде од темнината. „Натали? Така се викаш, зарем не?“

Некое време не му одговори ништо, бидејќи беше вчудоневидена од сознанието дека не беше сама на ова ужасно место. „Кој... кој си ти?“

„Се викам Зак. Јас сум твојот нов сосед. Извини ако те исплашив.“

„Од каде ми го знаеш името?“

„Те слушнав кога им го кажуваше нив.“

Таа заборави на скорпиите на кратко. „И ти си Американец.“

„Аха. Роден во Чикаго. Ти си од југ. Њу Орлеанс?“

„Да.“ Добро, можеби сепак имаше акцент. „Каде сме?“

„Немам поим. Не бев при свест кога ме донесоа.“

Нешто се помрдна кај нејзиното десно стапало. Таа писна, се исправи и слушна како нешто крцна под нејзината нога. Го клоцна настрана и кожата ѝ се наежи. „К-кои се овие ужасни луѓе?“

„Зетите. Работат за Артуро Цезар Карденас.“

Натали немаше слушнато за нив никогаш. „Што би можеле да бараат тие од мене?“

„Зошто не ми кажеш како дојде овде и заедно ќе се обидеме да го дознаеме тоа.“

Па Натали му раскажа за конвенцијата, за вооружените мажи во автобусот, за Хоакин и мексиканските новинари. „Тој ми беше добар пријател, секогаш внимаваше на сите нас, особено на жените. Беше најдобриот фотограф кој го познавав. Фотографираше додека тие пукаа...“ За првпат откако се случија сите работи, Натали се бореше со солзите и ја почувствува познатата болка во градите. Зошто луѓето за кои се грижеше секогаш умираа? „Се обидов да ги запрам. Им повторував дека е Американец, но...“ *Ох, Хоакин!*

„Жал ми е, Натали.“ Тој звучеше како навистина да го мислеше тоа. „Си направила повеќе отколку што би направил некој друг. Дај си барем заслуга за тоа.“

„Знам.“

И некое време никој од нив не проговори.

„Значи, истражуваше за картелите заради некоја статија и дојде на конференцијата?“

Натали ги избриша солзите со рацете. „Н-не. Сакав само да побегнам од канцеларијата на некое време. Никогаш не сум пишувала за картели или за дрога.“

„Никогаш?“ Тој звучеше изненадено.

„Никогаш.“ Нешто ја скокотна на образот. Уплашено помина со дланката и го турна пајакот кој лазеше по нејзиното лице. Погледна нагоре за да види што друго би можело да падне врз неа, но ништо не се гледаше во темнината.

„За дилери кои биле уапсени? За картели кои одгледуваат трева на државна земја во Колорадо? Мексиканска политика? Што било поврзано со Хуарез или државата воопшто?“

„Не. Ништо. Обично ги покривам локалните приказни. Пред да тргнам работев на една сторија за сексуално малтретирање кое се случи во еден локален интернат. Се сомневам дека Зетите ги интересира тоа.“

„Не, мислам дека не ги интересира.“

„Можеби едноставно им го привлеков вниманието со тоа што се обидов да го спасам Хоакин.“

„Можеби.“ Не звучеше убедено.

„Зошто си ти овде? И ти си новинар?“

Тишина ја исполни темнината.

По некое време барем доби некаков одговор. „Колку помалку знаеш во врска со мене, толку подобро. Ајде да речеме дека донесов една лоша одлука и да го оставиме тоа така.“

Значи тој направил нешто за да ги налути Зетите. Тоа значеше дека и самиот најверојатно беше криминалец, можеби дури и вpletкан во трговија со дрога. „Тоа е сè што ќе ми кажеш?“

„Зетите ме... испрашуваа во изминатите шест дена. Ако помислат дека сум ти кажал нешто, тогаш ќе почнат и тебе да те испрашуваат, а верувај ми, тоа не е нешто што некој од нас двајца сака да го види.“

И Натали сфати. Тие не му поставувале само прашања на Зак. Тие го измачувале. Тогаш забележа нешто што го немаше забележано претходно. Како бавно ги изговараше зборовите, напорот во неговиот глас, зарипнатоста – тој имаше болки. „Повреден си.“

„Не грижи се за тоа.“

„Јас... жал ми е. Посакувам да можев да ти помогнам...“

„Не можеш.“ Неговиот тон беше решителен.

Нешто ја допре нејзината рака и ја натера да скокне, но сфати дека тоа беше само перче од нејзината коса. *Господе Боже, Беноа!* „Ти... ти си овде шест дена? Не знам како си успеал да го поднесеш тоа.“

„Немој да ми речеш дека не ти се допаѓа сместувањето.“ Тој се засмеа, а потоа офна како смеењето да му беше премногу болно. „Знам дека не е за пет ѕвезди и нема собна послуга, но она што недостасува во комфорот е надоместено со скорпии.“

На Натали тоа воопшто не ѝ беше смешно. „Ги мразам тие нешта!“

„Аха, сфатив. Можам да те чујам како воздивнуваш и скокаш наоколу. Претпоставувам дека се плашиш и од темница.“

„Не. Јас сум... јас сум клаустрофобична.“

И тогаш ѝ светна. Немаше потреба да се бори со паниката откако го слушна гласот на Зак. Тој имаше некој смирувачки ефект врз неа.

ЗАК СЕ КОНЦЕНТРИРАШЕ на зборовите на Натали додека таа му раскажуваше што било она што ја направило клаустрофобична. Нејзиниот женствен глас го одржуваше буден и му помагаше да ја игнорира сопствената болка.

„Тогаш се сврте и ме виде дека стојам таму. Знаеше дека го видов кога му ја стави инјекцијата на кутриот стар човек. Се обидов да побегнам, но тој се движеше толку брзо. Ми ја покри устата со рака и ме одвлечка надолу по скалите кон мртвечницата. Се борев колку што можев, но тој беше многу посилен. Ме присили да влезам во една од фиоките за мртовци. Ми го рече истото она кое чув дека му го кажуваше на стариот човек. 'Имај убава смрт, мирна смрт.' И потоа... ме затвори внатре.“

Таа трепереше, тој можеше да го заклучи тоа според нејзините испрекинати зборови - доказ за тоа колку беше тешко за неа повторно да го преживува она што го преживеала за време на ураганот Катрина. Тоа не беше ништо чудно. „Во мртвечницата нема многу простор и воздух, зар не?“

„Н-не. И беше ладно, толку ладно. Се обидов да ја отворам вратата... но не можев однатре. Тропав и удирав, но така само уште побрзо го искористував кислородот. Поголемиот дел од вработените во болницата веќе беа евакуирани, па немаше кој да ме чуе од другата страна.“ Нејзиниот глас сега веќе ужасно трепереше и Зак почувствува грутка во грлото. „Почнав да ја губам свеста, да заспивам. Знаев дека се гушам. Се онесвестив. Се разбудив со доктор покрај мене, ме реанимираа. Донеле едно тело на жртва долу и така ме нашле мене.“

„Што се случи со практикантот?“ Копилето очигледно сметало дека е во ред да глумиш Господ, да убиваш невини луѓе, па уште и да ги ограбуваш додека умираат. А она што ѝ го направил на Натали... *Имај убава смрт, мирна смрт.* Каква ебена лудост било тоа? Кучкиниот син бил социопат и Зак се надеваше дека некој му го дал она што го заслужил. Одвратноста на ситуацијата сега го погоди Зак со сета сила - што сè преживеала Натали за време на ураганот и зошто? За да заврши во рацете на Зетите.

Господ има болна смисла за хумор, Мекбрајд. Го знаеш тоа.

„Кога се освестив им кажав што се случи. Го уапсија. Напишав статија за тоа во весникот и сведочев на судењето. Му дадоа доживотна казна. Но клаустрофобична сум уште оттогаш. Јас... не можам да поднесам да бидам затворена.“

Зак не можеше да ја обвини за тоа. Тој најдобро знаеше дека некои искуства го обележуваа и менуваа човека за цел живот. „Слушај ме, Натали и слушај ме

добро. Пајациите нема да те убијат. Овие скорпии нема да те убијат – тие не се смртоносни. Темнината сигурно нема да те убие и без разлика како се чувствуваш ти, сигурен сум дека не може да те убие ниту тесниот простор. Но тие луѓе надвор – ниеден од нив не би размислил двапати пред да ти го одземе животот.“

Некое време таа не рече ништо. „Што ќе ти направат тебе, Зак?“

„Зарем тоа не е очигледно? Зборувааш со мртов човек.“

„Сигурен си? Можеби ако...“

„Сигурен сум.“

„Зар не... зар не се плашиш?“

Се разбира дека се плашеше, по гаволите – од тоа дека може да се скрши, да ги каже информациите поради кои би можеле да настрадаат други луѓе, од тоа да ја предаде својата земја, своите колеги и пријатели командири, својата мисија. Но не можеше да ѝ го каже тоа. „Не се плашам од умирање.“

„Похрабар си. Што мислиш дека ќе ми направат мене?“

Ах, да го ебам. Како требаше да ѝ го одговори тоа прашање?

„Сигурна си дека сакаш да разговараме за ова?“

„Ќе завршам како и останатите девојки кои исчезнале во Хуарез, така?“ Зборовите ги изговори смирено, но тој знаеше дека беше преплашена. Која жена не би била? Посакуваше да може да ѝ каже дека сè ќе биде во ред, но не сакаше да ја лаже. „Мислам дека овие мажи нема да те допрат. Слушнав додека зборуваа, те чуваат за нивниот шеф, за Карденас.“

„Н-но... зошто би можел да ме сака тој?“

Зак посакуваше да може да ѝ го одговори прашањето. Тој го проучуваше Карденас со години, го знаеше подобро од кој било друг оперативец во САД, но целата ситуација му беше нејасна и чудна. Зошто би

можел Карденас да киднапира американска новинарка? Сигурно не без некоја причина. Сепак, од друга страна, тој беше свесен дека кога стануваше збор за жени, Карденас беше вистински грабливец. „Сум слушнал дека има некоја пасија за млади жени. Има ли твои фотографии на интернет?“

„Д-да. На веб страната на весникот и... и мислам дека има и на веб страната за конференцијата исто така. Мислиш дека така дознал за мене?“

„Можно е.“ Карденас најверојатно ја отворил веб страната за конференцијата за да ги види американските новинари кои доаѓаат, ја видел фотографијата на Натали и одлучил да ја земе како и сè друго што ќе посака. Тоа значеше дека Натали мора да е екстремно атрактивна. Во спротивно, тој не би се мачел.

„Што мислиш дека ќе прави Карденас со мене?“ Таа звучеше толку ранливо.

На Зак му беше тешко да ѝ одговори. Вистината беше како камен на срце. Имаше ли добар начин да ѝ се соопшти таква вест на која било жена? „Претпоставувам дека... ќе те силува без престан неколку денови, можеби дури и недели, а потоа... ќе те продаде... или ќе те убие.“

Тоа е вистинската работа што треба да ѝ ја кажеш на жена, Мекбрајд.

Таа ја прими веста подобро отколку што тој мислеше.

„Ох, Господе!“ Зборовите беа речиси шепот, личен израз на очај, не беа наменети за него. Кога повторно проговори, гласот ѝ трепереше. „М-мајка ми секогаш ми велеше дека еден ден ќе зажалам што поставувам толку многу прашања.“

Ќе му беше полесно ако Натали станеше хистерична, тоа го очекуваше сега од неа. Но нејзиниот обид да се пошегува во него предизвика уште поголем гнев и бес кон Карденас и Зетите, а најмногу од сè кон себе затоа што беше неспособен да ги запре. „Мајка ти си-

гурно е многу горда на тебе.“ Не сакаше ни да размислува колку мора да беше загрижена.

„М-мајка ми...“ Гласот на Натали конечно пукна. Конечно солзи. Издржа многу долго. „Таа и татко ми се... мртви. Умреа заедно со мојот свршеник во сообраќајна несреќа на пат кон болницата, кога доаѓаа да ме земат мене.“

На Зак му беше потребно време за да го прими она што го слушна. Нејзините родители и свршеник умреле кога одеа да ја земат од болницата. Истиот ден кога и самата за малку ќе била убиена. Тој силно ги стисна очите иако му беа преврзани. Болката од сожалувањето за неа ја надминуваа онаа од неговото моментално страдање. Таа изгубила сè - сè освен нејзиниот живот - благодарение на ураганот и проклетниот психопат. И сето тоа го преживеала само за на крајот да заврши тука. „Многу ми е жал, Натали.“ Тој не знаеше што друго да каже.

Можеше да ја чуе како плаче. „Многу долго време не сум разговарала за ова со никој.“

„Мило ми е што сметаш дека можеш да ми веруваш.“ Тој знаеше дека не беше до него. Ваквите настани знаеја да го скршат секој човек и да го натераат да се отвори пред секого. Но според она што го виде денес, оваа девојка беше чист титаниум – очигледно било потребно многу за да ја скрши неа. А сега ѝ беше потребен секој грам сила за да го преживее она што ја чекаше. Бидејќи не беше во состојба никако да ѝ помогне, ѝ го даде единствениот совет кој можеше да ѝ го даде. „Знам дека е тешко, но мора да останеш концентрирана на она што се случува сега. Направи сè што е потребно за да преживееш. Ме слушаш ли, Натали? Само преживеј го ова.“

НАТАЛИ ГИ ОБВИ рацете околу нозете и ја потпре брадата на колената, обидувајќи се да се прибере. Немаше намера така психички да се распадне. Немаше намера да го фрли својот приватен живот во скутот на некој странец, но тоа што беше вака затворена ѝ ги врати сите спомени и целата болка од пред шест години. Ги исплука сите најтешки спомени пред да успее да се свести и запре. *Ох, мамо. Тато. Беу.*

Ги избриша солзите. Зак беше во право. Мораше да се фокусира на она што се случуваше сега затоа што нејзиниот живот зависеше од тоа. *Претпоставувам дека ќе те силува без престан неколку дена, можеби дури и недели, а потоа ќе те продаде или ќе те убие.* Утрово се грижеше само за топлото време, а сега целиот свет беше далеку од неа. Наскоро и нејзиното тело ќе биде украдено, а потоа и нејзиниот живот. Дали некој воопшто ќе знае што се случило со неа? Дали некогаш некаде ќе го најдат нејзиното тело, голо и скршено?

Џек биди внимателен,

Џек биди брз,

Џек скокни прв.

Стомакот почна силно да ѝ кркори. „Те хранат ли со нешто?“

Неговите зборови веќе звучеа премногу слабо, гласот му беше потивок, позарипнат. „Не многу. Не... не очекувај ни многу течности.“

„Ох.“ Уште еден бран на очај помина низ неа. Се избори да го прикрие. Зак не цимолеше и не се жалеше. Не требаше ни таа да го прави тоа.

„ЗАК, РАЗБУДИ СЕ! Мислам дека доаѓаат!“

Зак скокна од сон. Гласовите на мажите беа сè поблиску.

И покрај болката од скршените ребра, ги стегна забите и се исправи во седечка позиција. Стравот на Натали веднаш го освести. „Добро е. Карденас сè уште не е овде. Тие... доаѓаат по мене... не по тебе.“

„Не е добро! Без разлика што си им направил, не заслужуваш вака да бидеш измачуван и врзуван со синџири. Врзан си, така? Слушам како удираат од подот кога се движиш.“

„Претпоставувам дека ме сметаат за поголем проблем од тебе штом само јас сум врзан...“ И тогаш му светна. Таа сигурно мислеше дека тој е некаков криминалец. Не беше ништо чудно со оглед на целата ситуација и тоа колку малку ѝ кажа во врска со себе. Во тој момент се отвори вратата. Познатите гласови повторно се шегуваа за Натали на шпански.

„Убава е и срамежлива. Види, не ѝ се допаѓа кога ја допирам.“ Зак слушна како Натали исплашено воздивнува и се лепи за сидовите од ќелијата. Мажите се смееја. „Мислиш ли дека шефот ќе ми ја даде откако ќе заврши со неа? Ух, како ми го дига.“

Гадење и бес поминаа низ Зак, го оживеаја, му ја расчистија главата. Почна да им зборува на нивниот јазик, надевајќи се дека Натали нема да ги разбере. „Карденас ќе ги нахрани кучињата со вашите стапови, глупи мексиканци.“

Тоа им го привлече вниманието. Зак слушна како клучот влегува во бравата од неговата ќелија.

„Ех, сиñado⁵, спремен си да зборуваш? Или сакаш да умреш врескајќи?“

Ја игнорираше заканата. „Треба да ѝ дадете храна и чиста вода. Мислите дека шефот сака слаба, прегладнета вреќа коски? И ако овие скорпии ѝ направат нешто се прашувам што ќе ви направи вам шефот после.“

⁵ Брат

Смрдеата на пот и алкохол му ги нападна ноздрите на Зак кога некој му се внесе во лицето и почна да зборува. „Затвори си ја устата пред да ти го исечам јазикот, курвин сине.“

Го отклучија синџирот, го кренаа на нозе и двајца Зети по еден од секоја страна почнаа да го влечат напред. Зак слепо одеше, посакувајќи да имаше сила за да им се спротивстави. Се обиде да го направи тоа првиот ден, но не беше премногу брз со врзаните очи, па тие го исклоцаа и му ги скршија ребрата пред да успее да ги нападне. Сега едвај наоѓаше сила да стои на нозе.

„Зак!“ Гласот на Натали дојде од десно. „Оставете го на мир!“

Зак ги закопа стапалата во земја за да пружи отпор и да застане барем на секунда. „Слушај ме, Натали. Не му дозволувај на Карденас да ти влезе во главата. Ништо што тој ќе направи не може да те смени тебе. Да го смени она што си. Запомни го тоа!“

Потоа силно го турнаа напред, секој мускул во неговото тело се напна, а болката го пресече како нож.

Јас сум Американец, се борам за воените сили кои ја штитат мојата земја... Почна да го рецитира кодексот и да си го подготвува умот за она што следуваше, но друга мисла го блокирала. Не беше ништо комплицирано, само едно име, но како да го парализираше неговиот ’рбет.

Натали.

НАТАЛИ ГРИЗНА од тортиљата. Можеше да биде и песок, немаше да ѝ направи разлика во моментот. Голтна и покрај грутката која ѝ стоеше во грлото, бидејќи знаеше дека мораше да јаде. *Направи сè што е*

потребно за да преживееш. Ме слушаш ли, Натали? Само преживеј го ова!

Сонцето полека се спушташе. Вториот најлош ден во нејзиниот живот беше речиси завршен, а Натали беше сигурна дека после него следуваше уште полош. Полош за неа, уште полош за Зак.

Кога го изнесуваа и влечеа, еден од Зетите со пушка стоеше пред нејзината ќелија, па таа не успеа да му го види лицето, но виде дека беше бос и дека не носеше маица. Зак беше висок, со мускулесто атлетско тело, а рацете му беа прекриени со крв и врзани зад грбот.

Уште еден ужасен извик.

Таа се бореше со солзите.

Господе Боже, што ли му правеа? Звучеше како да го убиваа. Таа никогаш порано немаше слушнато такви звуци – повеќе личеа на животински отколку на човечки, мешавина од вресок и 'ржење. Сега сфати зошто гласот му беше толку зарипнат. Грлото мора да му е изгорено после вакви шест дена.

Шест дена! Господе, помогни му! Те молам помогни му! Те молам направи да престанат!

Зеде уште еден залак со стегнато грло, го изцпака, а потоа го турна надолу со последната голтка Кока Кола и го игнорираше Зетата со тетоважа кој ја чуваше додека јадеше и зјапаше во неа со поглед кој беше комбинација на копнеж и забавување. Смрдеата на алкохол во неговиот здив ја чувствуваше и на растојание од неколку метри.

По некое време ја отворија и нејзината ќелија и еден помлад Зета почна да ги чисти скорпиите и пајците. Натали не знаеше што ги натера да почнат да чистат, но повеќе не се грижеше за скорпиите.

Уште еден извик. Толку долг и висок што градите ѝ се стегнаа.

„Зошто му го правите ова?“ Немаше одговор. Се обиде повторно на шпански. „¿Por qué le haces esto a él?“

„Se robó nuestra cocaína.“

Зак украде кокаин од Зетите. Ох, Господе Боже! Тоа го нарече лоша одлука? Па тоа е ублажување на работите на векот.

Сепак, тој не заслужуваше да го малтретираат и да се однесуваат со него како со животно. Никој не заслужуваше таква тортура.

Уште еден извик.

Зетата кој ја чуваше се доближи до неа и посегна да ѝ ја допре косата. Таа му ја удри раката за да ја повлече.

Тој почна да се смее. „Фино. Le vas a gustar al Jefe.“ Ќе му се допаднеш на шефот.

Натали го игнорираше.

Очигледно тој мислеше дека не го разбрала, па ѝ ги преведе зборовите на англиски, но овој пат правеше кружни движења со колковите за подобро да го долови ефектот. „Ќе му се допаднеш многу. И после... Él te sacrificará a Santa Muerte.“

Зборовите беа многу слични на англиските, па Натали го разбра иако зборуваше на шпански.

Ќе те жртвува во чест на Санта Муерте.

Светицата на смртта?

Морници ѝ поминаа низ 'рбетот. Дали тоа беше негов начин да каже дека Карденас ќе ја убие? Таа погледна кон чуварот кој покажуваше кон својата тетоважа на рамото. Потоа направи едно движење со показалецот преку вратот, гест за кој не беше потребно дополнително објаснување. Се насмевна, покажувајќи ги празнините каде му недостигаа неколку заба. „La Santa Muerte.“

И Натали сфати. Сликата на неговото рамо не беше само тетоважа. Тоа беше икона на некоја мрачна

светица, светица на смртта во чија чест Карденас сакаше да ја жртвува неа.

Уште еден извик. Задавен плач.

Последниот залак од тортиљата кој Натали го држеше во рака падна во чинијата. Киднапирање. Тортура. Човечки жртви на костурски светци. Можеше да има и сто степени во колибата, но Натали се тресеше. Ги обви рацете околу себе и погледна кон одвратната тетоважа.

Тогаш вратата од колибата се отвори со тресок и Зетата со скршениот нос влета внатре со брзање, викајќи кон оној кој ја чуваше. Ја повлекоа и ја кренаа од земја. Оној со скршениот нос замавна со раката и таа помисли дека ќе ја удри, но тој само ја грабна под мишка и почна грубо да ја влече кон црквата.

4

ЗАК БЕЗЖИВОТНО ВИСЕСЕ врзан за рацете, неспособен дури ни за да ја крене главата. Синцирите му беа вкопани во раскрварените зглобови, а рамената го болеа неподносливо, бидејќи целата тежина се држеше на нив. Но ниедна болка не можеше да се спореди со онаа од последниот електричен шок. Мускулите целосно му се згрчија, срцето лудачки му удираше во градите, телото му се тресеше, а устата му се наполни со крв.

Не се предавај на болката. Навикни се на неа.

Се присилуваше да се опушти, се обидуваше полека да дише. Ладна вода плесна во неговите гради и го натера да потскокне. Знаеше дека немаа намера да го оствестуваат со водата, нејзината намена беше електричната енергија подобро да се спроведува низ целото тело. Додека го чекаше следниот бран на агонија, почувствува грло од шише на усните. Една рака го повлече наназад за косата и му истури од течноста во уста. Топла Кока Кола.

Електролити. Кофеин. Калории. За да го одржат жив.

Потоа неговиот целат проговори на шпански како и секогаш. „Умираш, педеру. И за што? Сега си сам,